

(10/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

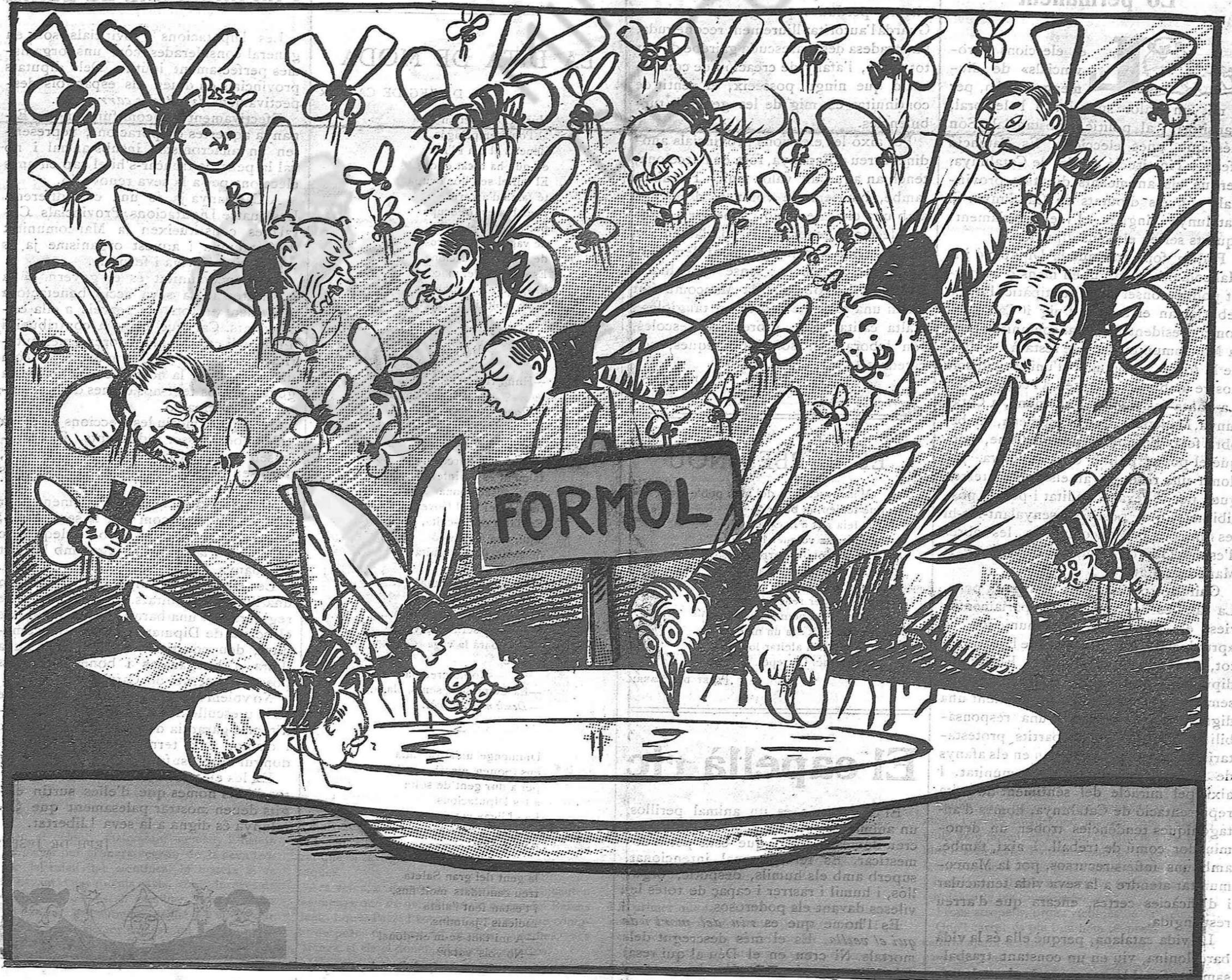
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA PLAGA DEL DIA

Aquestes són les mosques que hauríem de procurar extingir, que les altres rai!

Barber o barbaritats?

Van complint-se arran de l'abisme els mals auguris apilotats en el rebost del ranci casalot que serveix de pensió als governadors passatgers.

Van destrenant-se, com en una farandola vergonyosa, totes les ineptituds d'ocasió que pidolen concessions. Venen els injustos per a obligar justícia; venen nulitats per a anular estaments que viuen en contradicció perenne amb el règim regimental; venen fòssils de la burocràcia, per a animar el malestar, per a ofegar als uns i per a alentir als altres.

Ço que no vé, ço que no vindrà mai—car estem condemnats per la fatalitat—és un HOME.

Passa amb els governadors de Barcelona, ço que passava amb l'ase d'En Buridán, que després de veure's davant del ferratge i de l'aigua no sabia cap on decantar-se.

Però el cas és que en aquest càrrec tan envejat només hi abunda la palla, car Barcelona no és abastament mereixedora d'un home de cor, de seny i que governi a plena consciència. No volem policia inútil, no volem més funcionaris, no volem més malestar; el nostre prec és més humil: volem un HOME. Això esperem del govern que's diu lliberal que ens envia gent inepte o saions de la pàtria.

Ara estem a l'expectativa. No ens importa que el senyor Barber sigui un home sense passat prometedor, car si és bo, si és noble, sinó és un altre governador de palla, podrem agrair-ho a la seva poca actuació dintre la política.

Lo permanent

Les eleccions «provincials» de diumenge, tenen, per a mi, un valor superior a l'electoral, transitori, i al polític, substancial. Són més que unes eleccions. És l'atenció oferta a l'institució capdal de Catalunya, perquè els anomenats diputats provincials són els diputats de Catalunya. Si Catalunya tingués el seu parlament, aquests serien els seus diputats.

Podem fomentar que la Diputació i la Mancomunitat estigui en mans d'un partit polític conservador i antipàtic. Podem rebutjar an el senyor Puig i Cadafalch com a president de la Mancomunitat, però la Mancomunitat sempre restarà l'embrió de la futura autonomia i l'únic organisme nostre amb eficàcia extensa i continuada. La Santa Insistència s'anomena, a Catalunya, Mancomunitat. S'anomena, també, obra feta. Perquè el nacionalisme, perquè el poder polític de Catalunya, pot donar una resposta an els que l'interroguen per la seva fecunditat i per les possibilitats que poseeix, senyalant-los-hi les obres de la Mancomunitat, les obres d'espiritualitat i de materialització, de la Mancomunitat.

Gairebé tot lo nostre polític fa pena. La fan les representacions parlamentàries, els partits, la vida municipal, la «provincial», exceptuada la de Barcelona, tot, menys la Mancomunitat. Els humils diputats «provincials» quan hi arriben semblen que's transformen, prenent una dignitat representativa i una responsabilitat. Els que són de partits protestataris, rectificuen, i se sumen en els afanyes de realitzacions de la Mancomunitat. I així, pel miracle del sentiment de l'alta representació de Catalunya, homes d'antagòniques tendències troben un denominador comú de treball. I així, també, amb uns ínfims recursos, pot la Mancomunitat atendre a la seva vida tentacular i d'eficàcies certes, encara que d'arreu restringida.

La vida catalana, perquè ella és la vida barcelonina, viu en un constant trasbalsament. Sembla que tot estigui en desar-

ticulació i en devallada. Sembla que la invertebració espanyola, hagi contaminat aquesta vida nostra que semblava immune a les decadències peninsulars. D'aquest trasbalsament, no se salva més que la Mancomunitat, persistint en la seva acció cultural i de treballs públics. Ella ens és superior, i ella guarda les virtuts perdudes per gairebé tothom. Guardal'autoritat lliurement reconeguda, l'honradesa desaparescuda gairebé de per tot arreu, l'afany de creació i de conservació que ningú posseeix, el sentit de continuïtat en mig de les generals turbulències.

Per això les eleccions provincials anodines arreu d'Espanya, fora de Barcelona, tenen an aquí un valor únic. Per això, també, hauríem de votar el diumenge amb una cívica emoció, superior a la de les eleccions generals. El parlament, és una doctrina i un procediment democràtic, desgraciadament, sense virtualitat a Espanya. Les obres de la Mancomunitat tenen una realitat. Són coses tangibles i d'alta qualitat. Són llibres, són escoles, són laboratoris, són biblioteques, són càtedres.

PARADOX

EL BARBER NOU

M'han escrit els del meu poble que tenien un barber que feia sets a la cara... (prò, sense volguer-ho fer).
Perdè tota la parròquia i, per últim, se'n ha anat: Ara n'hi ha arribat un altre qu'és barber renomnat.
Barber de nom i fets (diuen) que allà dalt era un model: i diu que vol afeitar-los a tots, a pèl i a repèl.

PEPET DEL CARRIL

El capellà ric

El capellà ric és un animal perillós, un animal al que la majoria de la gent creu domèstic, però que està per a domesticar. És ferotge, mal intencionat, superb amb els humils, despòtic, orgullós, i humil i rastrer i capaç de totes les vilesses davant els poderosos.

Es l'home que es riu del mort i de qui el veïlla. És el més descregut dels mortals. Ni creu en el Déu al qui resa: El nostre pa de cada dia donem nos-el

avui... perquè sap, en el fons—i aquest saber és lo únic que l'humanitza—que el pa no s'ha de pidolar a Déu: s'ha de guanyar.

Es l'home que ha convertit el seu sacerdoti en ofici vil. Es l'home que sap que tot és un cuento, una «camama», una ximpleria, una mentida. Es l'home que viu amb l'esquena dreta a l'esquena de Déu. Es l'home que, per comptes de posar una botiga d'adroguer ha posat una tenda de devoció on s'expenen salvacions d'ànimes a preu fixo.

Es l'enemic dels tristos, dels miserables, dels pobres, dels desconsolats, dels maleïts de la terra. Es l'home que quan una velleta o un infant se li acosten a demanar-li una caritat per amor de Déu, respon brutalment:

—Arri, a treballar gandul!

O bé:

—A la vostra edat allà on estariu millor seria a «Las Hermanitas».

Es l'amic de l'aristocràcia, el receptacle on l'aristocràcia llença tota la brutícia de les seves ànimes. És de la junta de tots aquests asils creats per a protegir, educar i fer la felicitat dels pobres, i dels que els pobres fugen com de la presó, perquè allí pateixen fam i fred i tots els martiris imaginables.

Es l'home que, com que no té cap fe, no respecta res, ni lo més respectable.

Es l'home que peca vuit dies a la setmana, l'home capaç de inventar un nou pecat capital. Es l'home golut, peresós, envejós, irascible, luxuriós, superb, avar. Es l'home que mor havent donat al cos tots els plers i a l'ànima cap.

Fugiu dels capellans rics com de la pesta.

ABEL FERRANT

LA DITA DE MODA

DIALEG DE CARRER

Hurra! Ja el tenim fora al Ponci empalagós. Beneïts el dia i l'hora en que ha tocat el dos. El qui el seu lloc ocupa té fama d'aixerit, i sembla es preocupa per arreglar el bullit de vagues i d'atracos, de crims i coaccions. Es diputat del macos i sap d'els pantalons.

—Té molt de nom?

—No gaire

—Es diu?

—Barber.

—Què és cas!

—Hum! Hum!

—Digas xerraire.

—Demà m'afaitaràs!

Veient que Barcelona tament és un infern, una pensada bona tingué per fi el Govern. Enviar a corre-cuita, aquí, una Comissió de savis, que la truita de la sindicació girar sabrà tot d'una amb el millor encert.

—Sí, prou, això és la lluna...
—Sempre seràs cap verd.
—S'acabarà la vaga al acte.

—No ho crec pas.
—La Comissió... sents, plaga?
—Demà m'afaitaràs!

Diumenge un'altra volta ens toquen eleccions per a dur gent de solta a les Diputacions. La «Lliga» vot demana a aquell que el pot donar, l'Acció te recomana que vagis a votar, la gent del gran Saleta treu candidats molt fins, i t'estan fent l'aleta radicals i jaumins.
—A mi tant-se-m'en-dóna!
—No vols votar?

—Què és cas!

—Pel bé de Barcelona...
—Demà m'afaitaràs!

El Rift altra vegada ens dóna molt que fer. El Raisuni s'enfada perquè vol més diner. Es veu que hi ha molt tràfic i car plouen dimissions de tot l'ample triàngul de nostres posicions. L'exèrcit prou reclama el càstic d'Abd-el-Krim, perquè son cor inflama l'afrent que allí patim... Es brinda voluntari per a xafar-li el nas, i tots tindrem d'anar-hi.
—Demà m'afaitaràs!

L'Exposició del Moble, quin dia s'obrirà? Com no reclama el poble que es pugui inaugurar? Les sales adornades, els pabellons oberts, les festes preparades i danses i concerts.
—Mes van passant els dies i ningú diu un mot. Les nostres energies les hem tirat al llot?
—No, no; la nostra raça dintre de poc veuràs de tot el que és capaç!
—Demà m'afaitaràs!

FLOK

Les eleccions de demà

Les Diputacions Provincials són en general considerades com uns organismes perfectament inútils. Dels diputats provincials en diuen els espanyols despectivament *diputados carreteros*.

Efectivament, tal com funcionen a Espanya aquestes corporacions, representen un anacronisme insubstancial i no val la pena de trencar-s'hi el cap en unes eleccions per a la seva renovació.

A Catalunya ja és una cosa diferent. Les quatre Diputacions Provincials Catalanes constitueixen la Mancomunitat de Catalunya i aquest organisme ja és una institució viva i fecunda.

La Mancomunitat és el govern de la nostra terra. La seva acció benefactora és evident en tots els serveis a ella encomanats. Cal que tothom contribueixi a donar-li cada dia més força i més autoritat per a que pugui mostrar-se com un exemple de la nostra capacitat per a governar-nos fent-nos dignes d'una completa emancipació.

Per aquest motiu les eleccions de demà no'ns poden ésser indiferents. Ens interessen les de Barcelona més directament, però sentim amb la mateixa intensitat les de tot Catalunya.

Voldriem que el nostre Parlament, tant pels seus homes com per la seva acció, servís de viu contrast amb l'arlequinesc i eixorc Parlament que juga amb la sort d'Espanya.

Les eleccions de Diputats a Corts, són una lluita de vanitats. Les eleccions de regidors són una baralla de ganetes. Les eleccions de Diputats per a la Mancomunitat, deu constituir a casa nostra una lluita d'abnegacions i bones voluntats posades al servei de Catalunya.

No volem recomanar candidatures. Que cada u esculleixi els noms que li ofereixin més garantia de cultura, de rectitud i d'amor a la terra catalana i que els dongui el seu sufragi.

En les eleccions de demà el cos electoral i els homes que d'elles surtin elegits deuen mostrar palesament que Catalunya és digna a la seva Llibertat.

JEPH DE JESPU.

Notes d'allà baix

EL CORREU

Es ço que ací s'espera amb més dalit. Quan es reparteix tothom espera lletra encara que no n'hi ha mai per tots. Moments després els afortunats llegeixen, qui la família, qui l'aimada, qui els amics!. Els altres amb un pretext qualsevol, per a no donar a comprendre llur tristesa comenten, qui de paraula, qui mentalment, les noves rebudes. Sense correu la vida es faria poc menys que un suplici.

UN COMPANYY

Es el fusell. No el deixem mai, anem on anem. En les llargues nits de «parapeto» és el millor dels companys.

UN GAT

Quan no sabem que fer ens distraiem amb les cabrioles joguines d'un petit gat. Com és encara jovenet li manca una mica d'experiència i seny; quan tingui ja prou seny i experiència, ens mudaran de lloc i el tindrem de deixar. Serà força de sentir la despedida del gat!

UN GOS

També tenim un gos. Aquest és ja un senyor gos, i no admet les joguines del gatet. El portem arreu perquè ens segueix. El dia que ens deixi, bon vent i barca nova.

DOS GALLS

Tenim dos galls; ahir ens els vàrem menjar. A les matinades ja no sentirem el clar i gratuït desvetllador.

LA MONA

La pluja era impertinent com totes les pluges d'hivern. La monotonía del xim-xim ens avorria. Formàrem una rodona i jugàrem a la mona. El fet en sí no té res de particular si no fos que a tots ens recorda dies de la nostra llunyana infantesa.

L'ANALFABET

En coneixo, un que és una veritable llàstima. Quan reb una lletra té de cercar qui li llegeixi. Però, encara és més trist

Aquí está don Juan Barber, y no hay hombre para él.

quan humilment demana que li escriguin unes ratlles per als seus. Sovint he tingut ocasió d'interpretar el seu sentir, havent-ne força pena d'aquesta indispensable necessitat de donar a conèixer totes les seves coses, les grans i les mesquines. En els seus dictats amples i modestos s'hi veu, però, que és home i que té cor.

L'EX ANALFABET

M'han dit que al principi del seu exil involuntari no sabia ni llegir ni escriure. Ara amb l'ajuda d'un i l'altre començà de pressa per escriure paraules i unes frases. Compenetrat de la transcendència d'aquest mitjà, va esperonar la voluntat seva. Ses lletres, encara que mal girbades, tenen un no se què de «cosa gran».

F. SITJES PADROSA

Drius-Mellia.

PAGESOS!

No deixeu de comprar ADOB procedent dels carrers de la ciutat-femer.

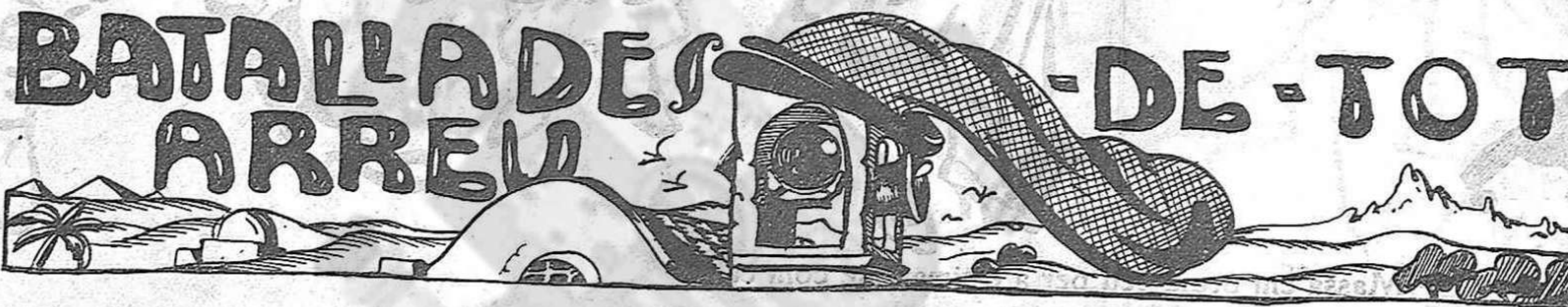
Comprar-lo és vetllar per la salut.

CONTES RECONSAGRATS

L'Esperit Sant

En els temps llegendaris hi havia un poble molt dissortat; estava condemnat a rebre sempre totes les rebrincades de l'adversitat i totes les malvolences dels demés pobles. No obstant, hi havia sempre disbauxes a discreció; l'un torneig seguia a l'altre, i no contents llurs magnats en despreocupar-se del poble que patia, que no passava setmana sense que s'organitzessin caceres per a fer patir a les bèsties.

El desacert del seu rei pels assumptes del seu territori estava molt en contradicció amb l'acert que tenia per tirar al blanc. Era una de les seves grans apti-

POBRETS!

Es torna a parlar de lo que tant s'ha parlat: de Tànger. Comencen a fer-se els preliminars d'una conferència que valdria més que's deixés córrer, o quan menys que's deixés tranquil a un dels tres concurrents que al cap i al fi ha de dir a tot: amén.

A nosaltres per cap punt de vista ens interessa la sort de Tànger. Si la donen a Espanya bé, i sinó tan amics com abans.

Però no és aquest el cas. Es que nosaltres la sort de Tànger ens interessa pels indígenes. Ara estan malament, però després estarien pitjor.

A Tànger, de moment hi ha una certa tranquil·litat, només torbada per l'odi que els naturals i els que no ho són senten pels espanyols, i aneu a sapiguer fins a quin punt és justificat aquest odi. Lo que passaria una vegada reconeguda la sobirania total d'Espanya; no ho sabem.

La situació de Melilla cada dia és més greu, el Raïsuni tampoc està tranquil, ni cap fill d'Alah, que a l'últim ens donaran un altre disgust.

An el món tot té relació.

TOTAL, RES

Quan el cèlebre matemàtic alemany Einstein degué parlar per primera vegada de la seva teoria de la relativitat científica, lo mateix si va ésser davant d'uns quants savis, com després de sopar al redós de l'escalf familiar, el que no es degué adormir pacientment, degué fer veure que s'eixugava els llavis per amagar un somriure entre escèptic i mofeta. Però han passat anys, i encara que nosaltres amb aquesta matèria conti-

nuem a les fosques com el primer dia i qui sap fins quan continuarem en aquest estat, es pot assegurar que Einstein no va del tot equivocat i quasi podem dir que gens.

Però el món està plé de perills, d'amagatalls,

A Essen.—Carregant noranta milions de mares.

de pecats i de tossuts. Sobretot d'aquests n'hi ha a grapat. Quants n'hi ha que encara avui creuen que la relativitat einsteniana és com una mena d'específic curalo todo.

Malgrat tanta ignorància, la veritat que vetlla més que la policia de Barcelona, ens ha demostrat que el savi germànic té raó per totes les butxaques.

Ara veieu, a Essen les autoritats se incauten res menys que de 90 milions de mares del Reichs Bank. I què? Pesat i sospesat, veureu que comptat despeses de transport, homes, guàrdies, sacs i temps, si els el donen, hi perden quarts.

Més relatiu que aquesta enorme (!) quantitat?

I consti que és relativitat matemàtica ben bé científica.

VICTÒRIA?

A Gelseukirchen, els comunistes organitzen una vaga revolucionària. Per què? Per a estendre el comunisme per tota l'Alemanya? Es de creure que no. Tot lo més per a establir un règim comunista, diguem-ne local i encara molt insegur per tractar-se d'una petita minoria.

Però tampoc aquesta darrera raó hauria estat una victòria, malgrat fos parcial.

Els comunistes assalten la Quefatura de Policia

A Gelseukirchen els comunistes s'apoderen dels arxius de la policia

i lo primer que fan, és llençar al carrer i després cremar tot l'arxiu del centre policia. I això sí que és una victòria i una victòria de les grosses.

Quants ciutadans estaven fixats per comunistes? Segurament molts. Quants n'hi han ara? Cap.

Els extremistes, per un quant temps, podran obrar lliurement.

JA HO TENIM

No s'esparverin, que no tenim res de mal ni res que no poguem tenir. Tot lo que tenim és legal, lícit i bo. I no demanin més i vinga la qüestió.

Abans que tot, si no hi tenim una seriosa dificultat, fixin la seva atenció an el gravat. Què hi han vist? Un elefant, oi? Sí, senyors, sí, és un elefant, un elefant de l'Àfrica Central que gairebé se li podria dir bona persona. I per a demostrar-

Elefant que Mistress Farquhar utilitza per a transports i passeigs a l'Àfrica Central

los-hi... Bé, ja en parlarem un altre dia, que la història d'aquesta bestiola és un xic llarga.

Aquest elefant pacient i tranquil, sapiguen senyors que és utilitzat per al transport de persones i mercaderies. Sembla una mica estrany que tal cosa succeeixi an el segle xx, quan fins an el desert de Sahara hom va en perill de que l'atropelli un auto. Però és així.

Quina sort poguer ésser transportat plàcidament per un quadrúped mansoi com l'elefant. Quin goig farien el Passeig de Gràcia i les Rambles i la Granvia Laietana amb un reguitzell d'elefants amunt i avall. Quina quietud que regnaria a Barcelona. Quina manera de fer el mandra els empleats de les cases de Socors.

Prou atropells, prou víctimes de la velocitat.

Que'l carrer és ple i un hom té pressa? Només caldria ajupir-se una mica i apa, com aquell que passa un pont.

Quina sort els guàrdies urbans!

ELS ATEMPTATS

Tant hi va el rei, com el Papa,— com aquell que no té capa.

Tànger i els que la festegen

— Massa em prometeu per a estimar-me com cal!

tuds, i això el dispensava de la seva mala manera de regir.

Arribà el jorn, però, que ja no hi hagué salvació possible per aquella terra xopa de vi i que feia tuf molt propi per a incitar a la mandra. I com que també era molt fanàtic, i com que la causa primordial de la seva dissort era la de que hi haguessin més sacerdots que devots, el rei senyor cridà al més alt representant de Déu a la terra i li implorà que pugés al cel per a demanar una mica d'ajuda.

El delegat de Déu en aquella terra, encara que fent una mica el ronsa, prometé —potser per remordiment— trencar la seva monaca per enfilarse fins allà dalt.

Ja tenim a monsenyor trucant a la porta secreta del temple celestial. Qui l'obrí no ho sé, però hi ha qui diu que era Judes que feia d'intermediari per a pactar negocis ultra-terrenals.

Fou rebut per la Santíssima Trinitat, però cap dels tres volgué aventurar-se baixant a una terra tan trasbalsada i tan minada per les baixes passions.

El missatger quedà aclaparat, car comprenia que si el seu poble no s'arreglava se li acabaven les tràfiques i perillaven els seus bens.

Per fi, com a últim recurs, determinaren encarregar missió tan delicada al vo-

látil Esperit Sant. Ja saben que l'Esperit Sant ens el presenten en forma de colom.

Aquest, a l'enterar-se de que pretenien enviar-lo a la terra del xarel·lo i de la son, començà a aletejar nerviosament, enlairant-se, i quan fou ben alt exclamà:

—A la terra d'aquell rei que guanya tots els premis en els tirs de colom? No sé que hi veieu! Encara m'estimo la vida!

FEKRA CANAMERAS

REPICS

Això de que un barber no vulgui parlar gaire és cosa impossible.

Per això hem somrigut al llegir que En Barber volia seguir aquest sistema.

Com menys parlarà, menys farà parlar.

Diuen que tot està arreglat. Diuen que ho ha dit un senyor al que li van dir...

Diuen que ja s'ha acabat la vaga... Però, no: no s'ha acabat pas, sembla que encara n'hi ha per estona.

I entre que «ara que sí», «ara que no...», la vaga està sense solució i Barcelona convertida en un femer.

A vegades les coses series fan molta gràcia. En una gran missa de gala s'ha tocat la «Marxa de Cleopatra». Home, Cleopatra en una església catòlica! En aquesta mateixa missa un sacerdot va dissertar sobre el tema:

«Espanya ha realitzat la seva missió civilitzadora pel ministeri de la Eucaristia».

I el de la Guerra, on el deixen?

Ja tenim governador nou. Es diu Barber i assegura que té una mà tan fina per a arreglar qüestions. De totes maneres, voldríem fer-li una advertència: Barcelona no és Alcázar de San Juan, senyor Barber. Aquí necessitem un barber de primera!

Tothom està enguionat amb les mosques que gràcies a les escombraries que han florit als carrers de Barcelona, han omplert els carrers de la nostra ciutat. Només ens calia aquesta plaga!

Es donen remeis, i medicines, i receptes... Però per a acabar amb les mosques, además de les escombraries, hauríem d'escombrar a les nostres pudentes autoritats.

A Saragossa han mort al arquebisbe. Nosaltres no és que ens en alegrem, perquè la mort traidora i a mà armada ens sembla terrible per a tots.

Però pensem:

—Qui sap! Potser aquesta mort farà que el Govern s'ho miri d'altra manera!

I ja ens convidria.

A Madrid tothom, intel·lectuals i polítics, es passen el temps parlant de les responsabilitats. Però ningú troba als responsables.

Els policies de Barcelona es queixen de que el públic no els ajudi en la persecució i detenció dels pistolers quan hi ha algun atemptat.

Trobo que no tenen raó

Més en té el públic en queixar-se de que la policia no l'ajudi quan s'arrisca de detenir algun criminal, fent possibles successos com el del carrer Tantarantana, que probablement costarà la vida a un industrial per haver volgut agafar a un pistolero.

Si els ciutadans tenim de fer de policia i tot, per què sostenir aquesta?

En Cambó creu que s'apropen dies negres per a Catalunya i que arribarà l'hora de que tots els catalans tindrem de unir-nos per a defensar-nos dels governs centralistes.

Trobo que En Franciset se'ns torna massa pessimista. Tan malament van les coses a la «Lliga» que li fan perdre el bon humor?

No t'arronsis, Franciset!

Ja tenim l'home satisfet, ja podrà presumir de nou gallardament entre una raça més amb consociència amb els seus instints.

L'envia a Melilla a ocupar la Comandància. No sabem si dir: «Pobre Severiano!» o «Pobres moros!»

El nou governador és amic de l'actual Ministre de Finances. Durant la seva joventut es dedicà al patriotisme, havent pertenescut a la redacció de tots els diaris que més han combatut Catalunya. Volen més garanties?

Saben quin és el diari madrileny més ferotgement enemic de Catalunya?

L'ABC, l'infecte i estult ABC.

Saben on se ven més? A Catalunya!

Del gran discurs d'En Cambó pronunciat al Poble Nou, se n'ha fet un llarg tiratge especial... que ningú el vol. Prou la «Lliga» l'anuncia dient que aviat s'acabarà l'existència, però em penso que l'haurà de confiar.